

POKLADY SURREY - 1. DIEL

*S*TAROŽITNÍKOVA
DCÉRA

SARAH E. LADD

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu The Curiosity Keeper,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Thomas Nelson, Inc., Nashville 2015,
preložila Marta Gergelyová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

V publikácii je použitý citát z Listu Rimanom Nového zákona (Sväté písmo, Spolok svätého Vojtecha, Trnava 1996).

Published in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson.
Thomas Nelson is a registered trademark of HarperCollins
Christian Publishing, Inc.

Copyright © 2015 by Sarah E. Ladd

All rights reserved

Translation © Marta Gergelyová 2023

Cover Design © Studiogearbox.com

Cover Photo © BrandonHillPhotos/Getty Images

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2521-8

Tento román s láskou venujem
svojej sestre Sally, ktorá je mojou
prvou a najlepšou priateľkou.

1

Ivernessovo starožitníctvo, Londýn, Anglicko 1812

Camille Ivernessová opätovala tomu veľkému mužovi skúmavý pohľad.

Smelo, odvážne.

Nedá sa predsa zastrašovať ani ovplyvňovať, na dôvažok vo vlastnom starožitníctve.

Z pohľadu toho muža vyčítala jeho zámer. Nechce sa zhovárať s ňou, lebo je iba žena. Nie, keď starožitníctvo vlastní James Iverness.

No jej otec James Iverness tu nie je.

A ona tu je.

Vystrčila sánku, aby ukázala, že sa nebojí. Keď ju prevrátil ľadovým pohľadom, ani nežmurkla.

„Ako som vám už povedala, pán Turner, nemôžem vám dať peniaze,“ zopakovala, tentoraz hlasnejšie. „S čímkoľvek, čo ste dohodli s mojím otcom, musíte ísť za ním. Neviem o obchodnej transakcii, ktorú mi opisujete. Najlepšie bude, ak prídete inokedy.“

„Vidím vás tu, či je deň a či noc.“ Jeho hlas bol čoraz silnejší, čoraz nepriateľskejší. „Vari nečakáte, aby som vám uveril, že o tom nevíete?“ Drevené dosky pod jeho nohami zastonali, keď presunul značnú váhu svoj-

ho tela z nohy na nohu, ani sa nenamáhajúc skryť, ako sa pokúša dovidieť do zadnej miestnosti. „Je váš otec tam? No tak, pomôžte mi. Ak je tam –“

„Pane, okrem mňa tu nik nie je, len otcov pes.“

Práve v takýchto situáciách si Camille priala, aby bola vyššia, pretože aj keď stojí na pódiu za pultom, temeno jej hlavy siaha tomu mužovi sotva po plecيا. „Ak nedáte inak, zobudím psa. Ak ma tu vídajte často, ako tvrdíte, potom ste nepochybne videli aj Tevyho, a viete, že cudzích ľudí nemá veľmi v láske. Záleží na vás. Mám ísť poňho?“

Pán Turner ju znova prebodol pohľadom. O psovi iste vie; všetci na Blinkett Street predsa poznajú psa Jamesa Ivernessa.

Mužovi myklo perou pod fúzami.

Camille zaplavil príjemný pocit uspokojenia, keď napokon povedala niečo, čo toho tvrdohlavca isto presvedčí.

Tvár pána Turnera očervenela. Namieril hrubý prst na ňu, jeho hlas rovnako nepriateľský ako jeho pohľad. „Odkážte svojmu otcovi, že s ním rozhodne musím hovoriť. A aj to, že chcem svoje peniaze a takúto frašku nebudem tolerovať. Keď prídem nabudúce, len tak veru neodídem!“

Ešte si niečo zamumlal a vypochoďoval z obchodu, silno tresknúc za sebou dverami, až na polici obďaleč zarinčali sklené nádoby.

Camille sa zachvela, keď sledovala, ako sa ten muž pomaly vzdáľuje. Stála tam v pozore, až kým sa zadný cíp jeho sivého kabáta nadobro nestratil za oblokom a on nezmizol z dohľadu. Ako len nenávidí takéto potýčky! Zdá sa, že si jej *papá* v poslednom čase viac zákazníkovi rozhneval než naklonil, a vždy sa vyparí práve vtedy, keď ho prídu konfrontovať.

Musí sa s *papá* čo najskôr pohovárať. Trápne potýčky ako táto s pánom Turnerom musia prestať.

Camille si zastrčila dlhý neposlušný prameň vlasov za ucho a zhlboka sa nadýchla. Pes jej otca ju znova zachránil, hoci tam vlastne ani nebol.

„Tak poď, Tevy,“ zavolala naňho. Veľké hnedé zviera rýchlo vstalo a prebehlo k nej cez dvere, nadšene vrtiac chvostom.

„Dávaj pozor!“ zasmiala sa, keď jej pes štuchol do ruky, nútiac ju pohladíť ho. „Inak s tým svojím chvostíkom pozhadzuješ všetky vázy z tamtej poličky. A *papá* bude z toho viniť –“

Dvere do obchodu sa znova otvorili, rozzvoniac zvonec hore. Camille sa prudko nadýchla, aby sa pripravila na ďalšieho zákazníka, ale vo dverách sa zjavil jej otec.

Bol územčistý, nie oveľa vyšší od nej, no inak sa na seba vôbec neponášali. Nedostatky vo výške mu vynahrádzali jeho nesmierne prenikavé zelené oči. Keď bola Camille dievčaťom, otcove vlasy mali farbu piesku, ale teraz sú sivé. A za tie roky, čo strávil na palube lode, mu nadobro sčervenela pleť. V obnosenom redingote, so špinavým nákrčníkom a zarastenými lícami vyzeral skôr ako vagabund než majiteľ starožitníctva. Napriek tomu, že sa mu dostalo vynikajúcej výchovy, často sa správal ako ľudia z dokov, kde sa aj odohrávala väčšina jeho obchodných transakcií.

„Dobrý deň, *papá*.“

Otec Camillin pozdrav ignoroval, iba sa zohol, aby poškrabkal Tevyho za ušami. Potom vytiahol trochu sušeného mäsa a dal ho psovi. Napokon siahol do kábata. „Prišlo ti toto.“

Natiahol k nej ruku, drsnú, zodratú. V hrubých prstoch držal list.

Camille naň chvíľu civela, celkom zaskočená. Zreteľne rozpozerala svoje meno písané rukou svojej matky. Kraje papiera boli otrhané. Nevedela si spomenúť, kedy jej *mamá* písala naposledy.

Papá k nej natiahol ruku s listom a povedal: „Nestoj tam tak a nezízaj, dievča. Na, ber.“

Camille nešikovne uchopila list, skoro jej spadol na drevenú podlahu. Tentoraz nedokázala zo seba vydať ani slovka. Nebola pripravená a ani ochotná čeliť emóciám, čo v nej ten list vyvolal, a tak zdržala slzy a vložila si ho do predného vrečka pracovnej zástery.

„Neprečítaš si ho?“ Otec kývol smerom k zástere.

Pravdaže, čaká od nej, že si list prečíta, veď sám doslova hltá každý jeden list, hneď ako príde. Aj keď obaja cítia, ako im jej matka veľmi chýba, každý z nich reaguje na jej neprítomnosť inak. O matke však nikdy nehovorila.

Časom sa Camille dokonca prinútila o tej téme vôbec nerozjímať, preto neuvítala list, ktorý jej napísal niekto, kto jej spôsobil toľkú bolesť.

„Prečítam si ho neskôr. Teraz mám veľa práce.“ Potiahla nosom a ukázala k závesu, čo oddeľoval obchod od zadnej miestnosti. „Voz vám do uličky priviezol nejakú debničku, ale pre mňa bola príťažká.“

Camille prekvapilo, ako rýchlo otec zanechal tému listu. „A prečo si neprikázala chlapom, čo ju doručili, aby ju priniesli až dnu?“

„Skúsila som to, ale odmietli. Vraj to nie je ich robota. Nechali ju na zadnom dvore.“

„Kedy sa už konečne naučíš, že také niečo je súčasťou tvojej práce? Mala si ich presvedčiť, aby ju priniesli až dnu.“ Otec prelistoval papiere na pulte, nepostojac, nezdvihnúc zrak. „Keby si bola chlapec, nerobilo by ti to problém.“

Camille si založila ruky na hrudi a povedala: „Nuž, nenarodila som sa ako chlapec, a s tým veľa nezmôžem. Ak mi tú zásielku prinesiete, postarám sa o ňu. Alebo ostane v noci tam, kde je. Obloha však zvestuje dážď, a nech už je v tej debničke to či ono, ak to tam ostane, navlhne to.“

Naveľa-naveľa jej *papá* prešiel dozadu a vrátil sa s veľkou, ťažkou debničkou. Camille mu ju pomohla priniesť k pultu. Potom nadvihla veko a načiahla sa za jednou z vecí, čo v nej ležali, zabalenou v ľanovom plátne. Položila ju na pult, opatrne stiahla látku a pod ňou našla obraz. Znázorňoval krajinku v smaragdovej a machovej zelenej pod úžasnou zafírovou oblohou. Vzápätí preklopila ďalší obraz a potom ďalší – všetko nádherne zelené pastorálne krajinomaľby.

Camille tľoskla jazykom, zvažujúc obsah debničky. „Všetko sú maľby. Prečo ste ich kúpili?“

„Nekúpil som ich,“ zašomral otec, „ale vymenil.“

„To je to isté, otec. Obrazy sa dobre nepredávajú, a vy to viete. Obávam sa, že budú ležať na policiach celé mesiace. A pravda je, že nemáme dosť miesta.“

„Kedy už prestaneš pochybovať o mojich schopnostiach? Niekedy treba robiť aj takéto obchody jednoducho preto, aby sme si zaistili ďalšie. Staraj sa o pult a obchody nechaj na mňa.“

Camille otca ignorovala a vybrala z debničky ďalšie plátno. „A keď sme už pri obchodoch, práve vás tu hľadal pán Turner.“

Otec zdvihol hlavu. „A kúpil niečo?“

„Nie, práve naopak – povedal, že mu dlhujete peniaze.“

„Nedala si mu nič, všakže?“

„Pravdaže nie.“

Otec sa vrátil ku kope papierov. „Turner je blázon.“

„Dlhujete mu peniaze?“ Camille sa oprela bokom o pult. Keď otec neodpovedal, pokračovala: „Ak trváte na neoficiálnych obchodných transakciách, v poriadku, ale pochopte, že ma tak dostávajú do veľmi neprijemných situácií. Pán Turner bol poriadne rozčertený.“

Otec zmizol za dverami, čím naznačil, že rozhovor sa preňho skončil. Camille si povzdychla, zdvihla ďalší obraz a vytrénovaným okom hodnotila jemné ťahy štetca. Bol to nádherný kúsok, skutočné umelecké dielko. V inom obchode by sa predal za celkom peknú sumičku. Ale nie u nich. Ich zákazníci majú záujem o nezvyčajné exotické predmety a vzácne poklady z ďalekých krajín, nie o pokojné vyobrazenia krajiny ich vlasti. Camillin zmysel pre praktickosť však nedokázal utlmiť tlkot jej srdca, ako sa vpijala do pokojných lúčín a pestrej flóry, zachytených v ťahoch umelcovho štetca. Zaplavili ju spomienky na časy, keď pobývala na podobnom mieste. Pomyslela si na to, ako behávala cez vlniace sa trávy, ponárala sa do žblnkotavých potôčikov, dýchala vzduch svieži a čistý, akoby sa ligotal.

Bolo to už tak dávno...

Keď bola malá, žila s matkou na vidieckom panstve svojho starého otca z otcovej strany. Jej otec bol vtedy neustále preč, buď chodil za obchodmi, alebo ustavične cestoval po svete, hasiac smäd po vzácnostiach a záhadách. Lenže po smrti starého otca sa to bohaté panstvo predalo a jej otec, jediný dedič, vložil peniaze z predaja do tohto obchodu. A potom sa Camillin život, aký viedla dovtedy, nadobro zmenil.

Nesmierne túžila uniknúť zo špinavej obmedzenosti Blinkett Street a vrátiť sa na vidiek, znova dýchať čerstvý vzduch a nastavovať tvár zlatistým lúčom slnka

zaplavujúcim lúčiny. No jej starý otec je mŕtvy a *mamá* je ďaleko. A *papá* sa s nevôľou díva ešte aj na nevyhnutné návštevy zeleninárov či mäsiarov.

Vzdychla, keď sa ozval zvonček, ohlasujúci ďalšieho zákazníka.

Londýn neopustila, odkedy sem prišla pred jednástimi rokmi.

A tak začala premýšľať, či z Londýna vôbec niekedy odíde.

2

*Fellsworth,
Surrey, Anglicko 1812*

Správca školy vo Fellsworthe pán Edward Langsby hánkami zaklopkal na pootvorené dvere ošetrovne. „Pán Gilchrist, máte návštevu.“

Jonathan Gilchrist zdvihol zrak od postele svojho malého pacienta. Chlapec tvrdo spal, hoci mal horúčku. Jonathan položil ruku dieťaťu na čelo, potom sa obrátil k správcovi. „A kto prišiel?“

„Lokaj z Kettering Hallu. Vraví, že je to súrne.“

Jonathan sa zhlboka nadýchol a napravil si vestu. Lokaj z Kettering Hallu. Zasa. „A povedal, o čo ide?“

„Nie. Len toľko, že musí hovoriť priamo s vami.“

Jonathan pozrel k nezatiahnutému obloku. Na tabuľové sklo prudko bubnoval dážď, zavýjajúci vietor roztriasol rám. Čo jeho otca tak rozrušilo, že poňho poslal jedného z lokajov tak neskoro a v takom príšernom počasí?

Jonathan sa obrátil k pánu Langsbymu. Postarší správca bol ledabolo odetý a jeho neupravené vlasy i kruhy pod opuchnutými očami napovedali, že ho vyrušili zo spánku.

„Pôjdem dolu a zistím, čo chce. Mrzí ma, že vás zo-

budili. Tu som skončil. Na stole je prášok. Dozrite, aby ho zmiešali s teplou vodou a chlapec ho pil dvakrát za deň. Bol by som rád, keby s ním v noci ostal niekto z učiteľov pre prípad, že by sa niečo zmenilo.“

Správca súhlasne prikývol. „Poprosím pána Vingata, aby s chlapcom ostal.“

„Ďakujem. Ak by sa mu priťažilo, hneď mi dajte vedieť. Tak to vyzerá, že dnešnú noc nestrávim doma, ale na panstve Kettering Hall. Ak ma budete potrebovať, zháňajte ma tam.“

Jonathan schádzal za správcom po úzkom schodisku, oddeľujúcom ošetrovňu od ostatných častí budovy. Potom prešli cez kuchyňu do prednej vstupnej haly. Tam stál mladý lokaj premočený od hlavy po päty. „O čo ide, Thaddeus?“

Lokaj si odkašľal a zažmurkal, aby dostal vodu z očí. „Pán Gilchrist odkazuje, že vás potrebuje na Kettering Halle. Došlo tam ku krádeži.“

„Ku krádeži?“ zopakoval Jonathan, nebol si istý, či mladíka dobre počul.

Už si zvykol, že ho vyrušia zo spánku uprostred noci, veď choroby si nevyberajú len dennú hodinu. Aspoň raz do týždňa na jeho dvere zabúcha pacient, lebo potrebuje pomoc, buď začína pociťovať príznaky nejakého ochorenia, alebo má vysokú horúčku. A jeho otec sa vôbec nerozpakuje poslať po Jonathana v ktorúkoľvek hodinu.

No ešte nikdy poňho neposlal len preto, že došlo ku krádeži. „Si si istý?“ spýtal sa Jonathan a pošúchal si tvár.

„Váš otec si je istý.“ Mladík si rukávom poutieral z tváre dažďové kvapky. „Povedal, že sa mu niekto vlámal do pracovne.“

Jonathan si zaumienil, že sa nedá znepokojiť pre

opätovné domnienky svojho otca. „Ak sa naozaj stala krádež, azda by si si mal vziať koňa a ísť po strážnika. Teraz bude otec skôr potrebovať jeho služby než moje.“

„Taký návrh zaznel, ale pán Gilchrist tvrdí, že strážnik nič nezmôže.“ Lokaj si odhrnul z čela mokré vlasy. „Trval na tom, že musíte prísť.“

Jonathan sa prudko nadýchol. Vôbec nepochybuje, že otec sa ho dožadoval, vlastne mu nariadil, aby prišiel. Často je až príliš iniciatívny, a od smrti Jonathana staršieho brata Thomasa spreď dvoch rokov posielala po Jonathana čoraz častejšie. Nedávno ho takto zavolaľ v istej veci, čo rovnako dobre mohlo vybaviť aj služobníctvo. V tej chvíli sa Jonathanovi vskutku nechcelo vypraviť von do dažďa len preto, aby sa dozvedel, že otec niekde zapatrošil voľajakú čačku-mačku. Zasa!

Školou otriasol hrom. Jonathan sa načiahol za zimníkom s kapučnou, ktorý visel na háčiku vedľa dvier, a naklonil sa doľava, aby dovidel von z priľahlého okna. Po obluku s nerovným povrchom stekali potôčiky dažďa, výhľad do čiernej noci nebol ideálny.

„Ja...“ zajachtal lokaj, „doviedol som vám koňa. Napadlo mi, že tak dorazíte rýchlejšie než po svojich.“

Jonathan sa pozrel ponad mladíka von. A vskutku – stáli tam dva koníky, túliace sa pred dažďom jeden k druhému. Prišlo mu ich ľúto.

Navliekol si ruku do rukáva a povedal: „Porozprávaj mi, čo sa stalo.“

Thaddeus pristúpil k Jonathanovi, z kabáta mu stále stekala voda a padala na kamennú zem. „Tesne pred polnocou bolo zo severnej časti domu počuť nejaký rachot. Akoby sa rozbilo sklo. Sám som to začul. A keď som tam šiel, pán Gilchrist bol vo svojej pracovni, ale

okrem svojho komorníka tam nechcel nikoho pustiť. Bol nazlostený a ešte aj kričal a stále opakoval: „Zmizol, zmizol!“

Jonathan zvrátil čelo. „Zmizol? Na čo narážal?“

„To neviem.“

Jonathan vzdychol a načiahol sa za klobúkom so širokou strieškou, ktorý používal za nepriaznivého počasia, a vyšiel do noci.

Počas jazdy na koni mu do tváre udierali kvapky dažďa ako ľadové broky, vietor v neskorú jar mu prenikal cez látku šiat až na telo. Jazda na panstvo Kettering Hall našťastie netrvá dlho – po hlavnej ceste cez dedinu Fellsworth, potom po Leaflet Bridge nad riekou. Vedie pozdĺž ketterinského južného sadu, ďalej sa tiahne povedľa ružovej záhrady obohnanej múrom. Hoci v tom čase všetko halila tma, Jonathan by tú cestu prešiel aj so zaviazanými očami, lebo často tadiaľ chodieval.

V túto nočnú hodinu býva panstvo Kettering Hall obyčajne pokojné a tiché ako pastviny a lúčiny navôkol neho, ale táto noc je výnimkou. Starobylá stavba z červených tehál neochvejne odolávala nepriazni počasia, s ňou tmavá postava trónila pred pozadím nočnej oblohy. Z jej okien však blikotalo žlté svetlo sviec. Odnieiaľ z východnej časti zabrechal pes, výhražne, ostro. Muži sa pokúšali prekričať vietor a dážd' bičujúci zem.

Keď jeho kôň náhle zastal pred vchodom na Kettering Halle, Jonathan skĺzol na zem. Uzdu podal ďalšiemu lokajovi, ktorý tam čakal, a vyšiel po schodoch k otvoreným predným dverám.

V hlavnej hale pobežovalo služobníctvo v nočnej bielizni a županoch. Svetlo sviec vrhalo na ich ospalivé tváre čudné tieň. Aké zvláštne vidieť ich takto za-

odetých, keď nemajú na sebe čisté naškrobené uniformy, aké zvyčajne nosia.

Takýto chaotický zmätok na Kettering Halle bol výnimkou. Tá atmosféra Jonathanovi pripomenula inú ťažkú noc pred štyrmi rokmi, keď ho zavolali k matkinej smrteľnej posteli. Ani vtedy služobníctvo oblečené v nočnej bielizni nespalo, namiesto zvyčajného ticha sa všade rozliehal nečujný plač a pridusené hlasy.

Jonathan si sňal klobúk a podal ho hlavnému sluhovi Abbottovi.

„Rád vás vidím, pane.“

Abbottov známy hlas – tichý, trocha hrdelný šepot – ho potešil. Abbotta pozná od chlapčenských liet a tomuto starnúcemu hlavnému sluhovi dôveruje najviac z celého personálu na Kettering Halle.

Jonathan si vytiahol ruku z rukáva kabáta a spýtal sa: „Čo sa stalo?“

Abbott mu vzal kabát a odvetil: „Váš otec tvrdí, že došlo ku krádeži v pracovni. Ale poznáte ho... Nedo- volí nikomu okrem –“

„Jonathan!“ Nezameniteľný hlas Iana Gilchrista pre- kričal všetok hluk v hale. „Už je tu?“

Abbott pozrel na Jonathana a odvetil. „Áno, pane, práve prišiel.“

„Tak nech vojde!“

Dvere pracovne bývajú zväčša zamknuté, sú doslo- va a dopísmena bránou do tajuplného neznáma. Sem jeho otec umiestnil prevažnú časť svojej „zbierky“, sú- boru kadejakých čudných, nezvyčajných predmetov, starobylych, priam neskutočných, privezených zo všet- kých kútov sveta.

Jonathan už mal ruku nad kľučkou, keď jeho otec znova vykričol jeho meno, dožadujúc sa, aby vošiel.

Jonathan zaváhal, veď do tejto miestnosti býva pozvaný len zriedkakedy. Dnešná noc je však očividne iná. Niečo sa stalo, niečo natoľko významné, že ho otec pozval do útrobov svojej svätyne.

Jonathan sa do istej miery desil blížiaceho sa rozhovoru a do istej miery bol zvedavý, čo jeho otca tak rozčertilo.

Dvere na vydratých pántoch zavrzgali, ako ich otvoril, a do úst i do pľúc sa mu okamžite dostal zatuchnutý vzduch. Bolo v ňom toľko prachu, že takmer nemohol dýchať. Vtom cez otvorený oblok zavial dnu svieži vetrik voňajúci dažďom, rozvlnil závesy a Jonathana pripravil na rozhovor.

Vôkol sa vznášalo čudesné prítmie, narúšané len blikotavým svetlom niekoľkých praskajúcich sviec rozmiestnených po pracovni.

A to, čo v tom slabom svetle videl, ho vskutku šokovalo.

Jonathan sa nepozrel najprv na otca. Oči mu hneď padli na ozdôbky a kufríky kadejakých tvarov a rozličných veľkostí. V tme ich len ťažko rozoznával, no ten pohľad mu vyrazil dych. Na stenách viseli obrazy a nástenné maľby, takmer úplne zakrývali tmavozeleňú maľovku. Trofeje zvierat vytvárali čudné zhluky, ich oči sa sfa koráliky ligotali v svetle sviec, na ich tvárach strnulé výrazy. Kufríky a stolíky, stoličky a vázy – všetko zaprášené a nahádzané na kope jedno na druhom.

Jonathan sa bál vojsť ďalej do pracovne – jeden chybný krok by totiž mohol spustiť lavínu rútiacich sa sôch a kníh. Keď sa posunul kúsok doprava, v kúte čosi zapišťalo.

„Čo to má, dopekla, znamenať?!“ zvolal a vyskočil. Pritom chrptom narazil do stolíka, z ktorého všetko

popadalo na drevenú podlahu. Keď sa mu oči prispôbili šeru, v klietke v kúte zazrel obrovského, úžasne sfarbeného vtáka, ako naňho uprene hľadí bledými žltkastými očami.

Jeho otec si však vtáka vôbec nevšimal. „Vzali ho! Dopekla, vzali ho!“

Jonathan opatrne prešiel k otcovi, z pracovného stola zdvihol sviecu a porozhliadol sa navôkol, dumajúc, ako niekto môže vôbec zistiť, že niečo nie je na svojom mieste. „Vzali ho? O čom to hovoríš?“

„Nechaj nás, Garrett.“

Starnúci komorník, stojaci pri jeho otcovi, uprel na Jonathana vodnaté oči a potom sa od svojho pána vzdialil.

Keď Garrett vyšiel z izby, zatvoril za sebou dvere. Jonathan vykročil k oknu, aby ho zavrel, no vzápätí si uvedomil, že nie je otvorené, ako sa pôvodne domnieval. Okenná tabuľa nemala sklo. Bolo vybité a na drevenej podlahe mu pod nohami ležali ligotavé úlomky.

Otec nohou svižne odsunul stoličku od pracovného stola a klesol na ňu. Svetlo sviece vedľa neho mu dopadalo na ostré črty tváre, na päťdesiatdvaročného muža vyzeral oveľa staršie. Naklonil sa dopredu a stuhol, len prstami bubnoval po vyrezávanej opierke stoličky. Bez žmurknutia oka uprene hľadel do ohňa. Taký tvrdý pohľad u otca Jonathan nevidel od smrti svojho brata.

A tak čakal. Iana Gilchrista neradno súriť. Jeho otec povie, načo prišiel, keď sám uzná za vhodné, ani o sekundu skôr.

V tichu, čo sa medzi nimi rozhostilo, Jonathan vzal zo stola neveľkú škatuľku a nadvihol na nej veko.

„Ničoho sa nedotýkaj!“ sykol otec.

Otcovo náladové, tajnostkárské správanie ho už začalo rozčuľovať, a tak veko pustil a škatuľku vrátil na prepchatý stôl. „Zavolali ste ma, otče. Domnievam sa, že na to máte pádny dôvod než len túžbu po mojej spoločnosti.“

„Vykradli ma, Jonathan. To je isté.“ Otec namieril trasľavý prst na okno. „Ten zbabelec sa tadiaľ musel dostať dnu, lebo dvere boli zamknuté. A tadiaľ musel aj odísť.“

Jonathan prekročil stoh papierov a podišiel k obloku. Rukou sa zaprel o okenný rám a vyklonil sa len natoľko, aby dovidel na príjazdovú cestu pod sebou. Bolo by vskutku ťažké vniknúť do domu cez toto okno. Dážď zahladil stopy i odtlačky po rebríku. Jonathan sa obrátil do pracovne, chrbát vystavený nočnému chladu, a porozhliadol sa navôkol, rozmýšľal, ako len mohol jeho otec tak rýchlo zistiť, čo chýba. „A čo vzali?“

Otec odpovedal šeptom. „Bevoy.“

„Bevoy? Čo je to?“

Jonathan oľutoval svoju neokrôchanú otázku, hneď ako ju vypustil z úst. Jeho otec je veľmi tajnostkársky človek, o svojom súkromí veľa nehovorí. Dôveruje len hŕstke ľudí a Jonathan do toho nevelikého okruhu nepatrí.

„Bevoy,“ zopakoval jeho otec podráždene, „je rubín nevýslovnej hodnoty.“ Odsunul sa od pracovného stola, sivé vlasy strapaté, čo ho vytrhli zo spánku.

„Rubín?“ vyhrkol Jonathan. „Toľko rozruchu pre rubín? Rubín sa dá predsa nahradiť, otče. Chýba ešte niečo iné?“

Otec sa uprene pozrel na Jonathana, priam ho prevrátil pohľadom. „Nie je to obyčajný rubín, ako si ho nazval. Tento je veľký sťa prepeličie vajce, je nedotknutý,